

Infarkt loutkovodiče **Ř 6, 1 - 14**

Šestý verš přečteného textu mluví o něčem, co by všechny Boží děti měly znát. Nejde o pouhou znalost teorie. Šedá je teorie, zelený strom života ... V duchovní oblasti to platí obzvláště. Zmíněný verš, stejně jako celá Bible, mluví o duchovních *skutečnostech*. Nestačí pouze o nich vědět, potřebujeme je prakticky znát. Dá se to říct ještě jinak: Tyto skutečnosti potřebujeme uvidět, musí nám být zjeveny. Nepronikneme do nich pouhým studiem jejich popisu. Duch svatý, který je Duchem pravdy (J 15, 26; 16, 13), nám tyto věci zjevuje. Dává nám uvidět, co nám bylo v Kristu darováno (1K 2, 12). Za toto zjevení můžeme Boha prosit. Bůh nám však realitu odhaluje, i když neprosíme. Někdo může takové zjevení prožít právě při četbě tohoto oddílu Bible (Ř 6, 1 - 14). Potýká se s hříchy, kterých se jaksi nemůže zbavit. Jsou silnější než on. Pak se začte do Ř 6 a Duch svatý tomu člověku ukáže, že je už vlastně svobodný, že už svým hříchům sloužit nemusí. A zakusí uvolnění z nich.

Božím faktem je, že starý člověk v nás byl spolu s Pánem Ježíšem ukřižován. Je to fakt, který platí o nás všech, kdo jsme Božími dětmi. Byli jsme ukřižováni spolu s Kristem. Samozřejmě tehdy na kříži spolu s Kristem neviselo naše fyzické tělo. Byla tam s ním ale ukřižována ta osoba, kterou bychom byli, kdybychom nikdy nepoznali Pána Ježíše. (Což je mimochodem další bod, kde rozdíl mezi teoretickým věděním a viděním je velmi důležitý. Je něco jiného vědět o Pánu Ježíši a něco jiného je vidět ho - znát ho osobně.) Tento takzvaný starý člověk je v zajetí hříchu. Je mu velmi blízké porušovat Boží přikázání. Je mu velmi blízké míjet se pravého životního cíle, kterým je milovat Boha a bližní. Ten byl spolu s Kristem ukřižován. Pokud jste opravdu uvěřili v Pána Ježíše, tak jste ze sebe tohoto starého člověka svlékli a oblékli jste nového – novou osobu, kterou ve vás stvořil Bůh. Když se podíváte nyní na svůj život, možná vám ani nepřipadá, že by tohle o vás platilo. I dlouholetému křesťanu se stává, že řekne a udělá hodně špatné věci. Přesto Bible neochvějně prohlašuje, že náš starý člověk byl spolu s Kristem ukřižován. Dokonce tvrdí: „*Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!*“ (2K 5, 17 ČEP) Nikdo nemůže zrušit smrt Pána Ježíše. Co se tehdy na Golgotě stalo, nemůže se odestát. Proto nikdy nepřestane platit ani skutečnost, že starý člověk v nás byl spolu s Kristem ukřižován. A místo toho starého člověka je zde někdo nový (Bible ho nazývá novým člověkem nebo novým stvořením – viz Ef 4, 22n; Ko 3, 8 – 10; 2K 5, 17). A ten nový miluje Boha a chce mu sloužit.

Náš starý člověk byl spolu s Kristem ukřižován, „...*aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci* ...“ (v.6). V řeckém textu se ve verši 6 doslova píše o „těle hříchu“. V ekumenickém překladu („tělo ovládané hříchem“) se odráží jeden z možných a smysluplných výkladů uvedených slov. Totiž, že „tělem hříchu“ je míněno naše fyzické tělo, které je v zajetí hříchu. Našich těl běžně používáme jako nástrojů k všelijakým špatnostem. Bůh z nich ale chce mít nástroje ke konání dobrých skutků. Ukřižováním starého člověka s Kristem vytvořil k této změně předpoklady. Tělo jako nástroj hříchu bylo Kristovým ukřižováním zbaveno sil. Tělo jako zbraň hříchu bylo Kristovým křížem zneškodněno. Tělo bychom mohli přirovnat k loutce, kterou obvykle vede náš starý člověk. Vede ji podle prastarého scénáře sobectví a hříchu. Představme si ale loutkové představení, které je v plném proudu, když tu jeden z loutkovodičů náhle dostane infarkt. Loutka, kterou vedl, se zhroutl na jeviště. Už ji nemůže ovládat. Okamžitě přivolají záchranku. Přivolají také jiného člověka, aby se opuštěné loutky ujal. Ten nový však nezná původní scénář, vede loutku jinak, představení se rozklídí. Náš starý člověk se podobá loutkovodiči, co dostal infarkt. Nový člověk se podobá narychlo přivolanému náhradníkovi. Smrtí starého člověka bylo naše tělo uvolněno k tomu, aby mohlo sloužit novému stvoření. Jako novým lidem v Kristu jsou nám nyní naše těla k dispozici, abychom jimi mohli sloužit Bohu.

Mnohdy se mluví o tom, že máme Pánu Bohu dát své srdce. To jsme nepochybně učinili, když jsme v Pána Ježíše uvěřili. Je však třeba dávat Pánu Bohu k dispozici rovněž své tělo (viz Ř 12, 1 – 2). Počítejme s tím, že „loutkovodič“ už dostal infarkt (verš 11). Počítejme s tím, že „loutka“ těla je nám teď nově k dispozici, abychom jí mohli sloužit Bohu. Závěr verše 6 (i celého přečteného textu) nás nenechává na pochybách, jaký praktický cíl Bůh ukřižováním starého člověka sleduje: Nemáme už sloužit hříchu. Opravdu chce, aby tu loutku už vedl někdo jiný a podle jiného scénáře. Tedy nový člověk podle Božího scénáře – podle Boží vůle. Bůh myslí naprosto vážně, že naše tělo už nemá být nástrojem hříchu. Zaplatil za tu možnost smrti svého Syna. Bůh nás přitom nejen osvobozuje od hříchu, ale dává nám také novou životní náplň. Můžeme teď opravdu žít jako dobří lidé. Můžeme skutečně milovat. Nejen slovy, ale i činy.

Už jsme to uviděli?